

GROMADZENIE SKARBÓW W NIEBIE

Część I: Przegląd

Noe jest przykładem kogoś, kto odkładał skarb w niebie. Chodził z Bogiem i przez wiarę inwestował środki w budowanie wielkiego statku na suchym lądzie. Ostrzegając świat przed zniszczeniem przez deszcz, który nigdy wcześniej nie padał, Noe uratował siebie i swoją rodzinę, a następnie odziedziczył całą Ziemię (Rdz 6,14-18). Podobnie Abraham, wierząc, wyruszył w drogę, nie wiedząc, dokąd idzie, ufając, że choć jego żona nie może mieć dzieci, stanie się matką narodów (Rdz 11,30; 17,16). Później Abraham nie wahał się ofiarować swojego obiecane syna - swój największy skarb (Rdz 22,9; Hbr 11,17). Mojżesz, następca tronu potężnego Egiptu, zrozumiał, że cierpienie dla sprawy Bożej jest cenniejsze niż ziemskie bogactwa i przyjemności (Hbr 11,24-27).

Jednak umiłowanie bogactwa może stłumić Słowo Boże w sercach ludzi (Mt 13,22). Przykład Lota, który osiedlił się w zamożnej Sodomie, i Jakuba posługującego się oszustwem, by wyłudzić pierworództwo, świadczy, że takie postępowanie prowadzi do ruiny. Lot został ocalony dzięki skrusze, a jego imię zostało zachowane pośród sprawiedliwych (2 P 2,7). Później niektórzy z jego potomków zostali wszczępieni w linię przodków Mesjasza (Rdz 19,30-37; Rt 4,10; Mt 1,5). Jakub, skruszony i polegający całkowicie na Bogu, stał się Izraelem, ojcem narodu wybranego (Oz 12,4-5; Rdz 32,28). Wszyscy ci ludzie zwyciężyli przez wiarę, poświęcając wszystko sprawie Pańskiej. Nasze serca powinny być pełne podobnego poświęcenia (Mt 6,19-21).

Część II: Komentarz

Skarb u Boga

Jezus radzi nam, byśmy gromadzili sobie skarb w Niebie (Mt 6,19-20). Jak mamy to czynić? Jednym ze sposobów jest inwestowanie. Kiedy inwestujemy w Kościół i pomoc charytatywną, uznając to jako działania w ramach królestwa Bożego na Ziemi, wówczas gromadzimy skarb w Niebie.

A. Inwestowanie

„Ziemskie dobra są błogosławieństwem, pod warunkiem, że są dobrze używane. Ci, którzy je mają, powinni sobie uświadamiać, że zostały im one udzielone przez Boga i powinny być ochoczo używane dla rozwoju Jego dzieła” (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, t. 1, s. 141).

1. To, gdzie jest nasz skarb, wskazuje, komu jesteśmy wierni i jakie są nasze priorytety (uczucia, zaangażowanie i upodobania; Mt 6,21). Ci, którzy miłują pieniądze, nigdy nie będą ich mieli dosyć (Koh 5,10). Paweł mówi nam, że umiłowanie pieniędzy jest korzeniem wszelkiego zła (1 Tm 6,10). Sposób, w jaki posługujemy się pieniędzmi, jest próbą naszej wierności na wieczność (Łk 16,10-11). Jeśli inwestujemy pieniądze tylko w świeckie przedsięwzięcia, to będziemy miłować mamonę bardziej niż Boga (Łk 16,13). Bóg pragnie naszego serca (Prz 23,26), a my możemy mu je oddać inwestując w Jego dzieło. Dlatego mamy pozyskiwać „przyjaciół”, którzy przyjmą nas do „wiecznych przybytków” (Łk 16,9), gdzie będziemy miłować Boga i służyć Mu, a nie materii (Łk 16,13).

2. Boże zlecenie głoszenia ewangelii wszystkim narodom (Mt 28,18-20) obejmuje wszystkich ludzi. Dzieło to wymaga ogromnych inwestycji.

W walce z grzechem Niebo zainwestowało wszystko, co najcenniejsze - krew Jezusa dla naszego zbawienia. Jezus, Baranek zabity od założenia świata (1 P 1,18-19), dał nam obietnicę, że Duch Święty będzie z nami, a także zapewnienie odkupienia (Ef 1,13-14). Krew męczenników jest najcenniejszą inwestycją oddaną dla Słowa Bożego (Ap 6,9-10). Ci, którzy umarli w Chrystusie, to inwestorzy oczekujący dziedzictwa obejmującego uwolnienie z grzechu i odrodzenie wszechzeczy (2 P 3,13; Ap 21,1-7).

Inwestowanie naszego życia i środków w głoszenie ewangelii (Mt 28,19) przez wiarę jest pewnym sposobem gromadzenia skarbu w Niebie.

B. przykłady dobrego inwestowania

1. Inwestowanie mimo opozycji.

Opozycja wobec wiary przychodzi z zewnątrz w formie prześladowania (2 Tm 3,12) i w formie ataków ze strony duchowych sił zła (Ef 6,11-12). Ale wewnątrz nas ludzka natura przeciwstawia nam żądzę i grzech, które prowadzą do śmierci (Jk 1,14-15). Jest tak dlatego, że nieodrodzone ludzkie serce nie jest z Ojca, ale ze świata (1 J 2,15-16). Przykłady biblijne wskazują na sytuacje, w których wydaje się, że spełnienie obietnic Bożych nie jest możliwe z powodu opozycji zewnętrznej i wewnętrznej. Ale wierni pozostają stanowczy w spełnianiu woli Boga i zwyciężają.

2. Noe (Rdz 6).

Noe i jego bliscy odczuwali presję społeczną, by dostosować się do dominujących wierzeń. Ich ostrzeżenie przed nadchodzącą zagładą w potopie było przeciwne faktowi, iż nigdy wcześniej nie padał deszcz. Byli oni prześladowani i wyszydzani przez tych, którzy powoływali się na ówczesną wiedzę naukową, przeczącą Bożej przepowiedni. Jednak wiara nie musi być zależna od rzekomych naukowych dowodów.

Świat wokół Noego nie mylił się co do znaków w przyrodzie. Ludzie po prostu nie wierzyli w to, co objawił Bóg. Mieszkańcy przedpotopowego świata składali swoje skarby (i serca) w tym świecie, wybierając śmierć zamiast życia.

Nie wystarczy być w zgodzie z nauką i opinią publiczną. Trzeba jeszcze *znać* i *czynić* wolę Boga.

Noe i jego bliscy odczuwali silny psychologiczny stres spowodowany powszechną reakcją oraz świadomością nadchodzącego zniszczenia świata. Noe wytrzymał ten nacisk jedynie dzięki wierze i szczeremu posłuszeństwu misji danej mu przez Boga.

3. Abraham (Rdz 12,1-9).

Abraham poszedł w nieznaną. Opuścił swój ród i naraził się na niebezpieczeństwa związane z losem nomada. „Naukowe” dowody świadczyły, że Sara nie urodzi mu syna, który miałby się stać przodkiem liczego narodu. Lata mijały i było jasne, że Sara jest bezpłodna.

Po raz kolejny widzimy przykład lęku wobec dowodów przeciwnych Słowu Bożemu. Ostatecznie Abraham zainwestował w misję, którą Bóg mu zlecił. Odłożył sobie skarb w Niebie, poświęcając wszystko dziełu Bożemu i stając się ojcem wielkiego narodu przez cudowne narodziny Izaaka.

4. Mojżesz (Wj 3,1-4,16).

Mojżesz był człowiekiem nieśmiałym, ale przeciwstawił się najmożniejszemu władcy na Ziemi. Nie mając armii, Mojżesz poszedł do faraona i domagał się uwolnienia zniewolonych Izraelitów. Nie mając pokarmu ani wody, Mojżesz przeszedł przez pustynię z ponad milionową rzeszą mężczyzn, kobiet i dzieci oraz mnóstwem zwierząt. Jedynie z łaską w ręce Mojżesz dokonywał nadprzyrodzonych znaków w mocy Bożej. Mojżesz odrzucił tron mocarstwa, a wraz z nim największe bogactwo, jakie istniało wówczas na Ziemi. Zamiast tego zgromadził sobie skarb w Niebie.

C. Przykłady złego inwestowania

1. Z psychologicznego punktu widzenia ludzie dają priorytet doraźnemu spełnieniu ich pragnień i pilnych potrzeb albo tym potrzebom i pragnieniom, które zawsze mają na myśli. W rzeczywistości nadzieja odroczonej jest przyjmowana dość niechętnie (Prz 13,12). Dlatego cierpliwość jest wymagana, by czekać na spełnienie Bożych obietnic w czasie wybranym przez Boga (Rz 8,25). Ludzie są skłonni szukać natychmiastowej gratyfikacji, pragnąc przyspieszyć spełnienie Bożych obietnic i swoich oczekiwań.

Jakub i Lot byli krótkowzroczni na pewnym etapie swojego życia. Wskutek tego musieli ponieść straty, aż poddali wszystko Chrystusowi i przyjęli Boże miłosierdzie.

Nie zawsze natychmiast otrzymujemy odpowiedzi na modlitwy, a życie nie zawsze układa się tak, jak tego chcemy. W takich czasach powinniśmy przyjąć następującą radę: „Idźcie wąską kładką wiary. Ufajcie wszystkim obietnicom Pana. Ufajcie Bogu w ciemności. To jest czas, by mieć wiarę” (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, t. 1, s. 167).

2. Bóg wybrał Jakuba, by stał się dziedzicem obietnic przymierza i błogosławieństw, które powinny być należące do Ezawa z tytułu pierworództwa. Jednak zamiast ufać opatrności, iż pokona przeszkodę na drodze do jego przeznaczenia, Jakub przystał na pomysł matki, by oszukać Izaaka i wykraść podstępem błogosławieństwo pierworództwa przeznaczone dla jego brata (Rdz 27). Pomijając kontrolującą moc wiary, Jakub był lekkomyślnym oportunistą, usiłującym za wszelką cenę przybliżyć upragnione spełnienie obietnicy. Po doświadczeniu w Betel (Rdz 28,11-22) Jakub doznał przemiany pod wpływem wizji drabiny łączącej Niebo z Ziemią (J 1,51). Po spotkaniu z Bogiem nad potokiem Jabbok (Rdz 32,24-29) w odpowiedzi na modlitwę i błaganie (Oz 12,4-5) otrzymał imię Izrael. Ta zmiana imienia upamiętniała jego zwycięskie zmagania z Bogiem. Zwycięstwo Jakuba jest ilustracją doświadczenia wszystkich zbawionych.

3. Ambitny Lot gonił za spełnieniem obietnicy dostatku i bogactwa. Wybrał miasto na ważnym szlaku handlowym, otoczone zielonymi równinami, ludne i stanowiące doskonały rynek zbytu. Zamieszkał w grzesznej Sodomie, porzucając nomadyczny tryb życia Abrahama (Rdz 13,10-13). W końcu jednak Lot utracił cały swój majątek i część rodziny. Jego marzenie o bogactwie legło w gruzach, a on sam był zmuszony uciekać w góry z dwiema zdemoralizowanymi córkami. Taki był skutek jego krótkowzrocznego wyboru (Rdz 19,15-30).

Wezwanie Jezusa do ufania Bogu i odkładania skarbu w Niebie dotyczy także nas (Mt 6,19-21). Inwestujmy w głoszenie ewangelii, póki jest na to czas.

„Teraz mają dobrą okazję używać swoich środków dla dobra cierpiącej ludzkości i rozwoju dzieła głoszenia prawdy” (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, t. 1, s. 638).

Część III: Zastosowanie

Przeczytajcie poniższe cytaty i omówcie je, odpowiadając na pytania do dyskusji.

A. Wiara i cierpliwość.

„Wielu nie zaznaje spokoju, gdy nie zna dokładnego biegu spraw. Nie mogą znieść niepewności i niecierpliwiać się nie chcą czekać na ratunek od Boga” (Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 518).

Nacisk okoliczności doprowadził Lota i Jakuba do poszukiwania sukcesu bez czekania na działanie Boga w wybranym przez Niego czasie.

1. Jakie przestrogi powinniśmy wziąć do serca, by nie spotkało nas to, co spotkało Lota i Jakuba?
2. Jak cierpliwe czekanie na Boga bez niespokojnego poszukiwania materialnego bezpieczeństwa wzmacnia wierność w oddawaniu dziesięciny i darów?
3. Czy zaczynasz się niepokoić, kiedy nie możesz natychmiast przejrzeć tego, co wyniknie z aktualnej sytuacji? Dlaczego cierpliwe wytrwanie w trudnościach i czekanie na Boży ratunek są dla wielu z nas tak trudne? Jak niecierpliwość szkodzi wierze? (Hbr 11,1-2.6; 6,15; 10,36). Dlaczego tak właśnie jest?

B. Wiara i uczynki.

„Ci, którzy wciąż trzymają się ziemskiego skarbu i nie dysponują należycie tym, co Bóg im powierzył, utracą swój skarb w Niebie - życie wieczne” (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, t. 1, s. 174).

Zbawienie jest naszym udziałem z łaski przez wiarę (Ef 2,8-10).

1. Jak wierność w dziesięcinie, darach i pomaganiu potrzebującym sprzyjają więzi z Bogiem i odnawiają ufność w Jego opiekę?
2. Jak wierność w dziesięcinie i darach wpływa na naszą wiarę?